

Plantes εδειξαν κατά διαφόρους εποχάς φανεράν τήν θηριωδίαν των, καί πάντες γνωρίζουσι τήν ἱστορίαν τοῦ πρεσβύτου ἐκείνου στρατιώτου, ὅστις ἰδὼν νόμισμα πεντε φράγκων εἰς τινά λάκκον καὶ καταβάς ἐκεῖ κατεπνίγη ὑπὸ τῆς ἄρκτου· ἡ δὲ δυστυχία ὑπηρετρίας τινός, ἥς τὸ τέκνον ὠλίσθησεν ἐν τῷ λάκκῳ, καὶ τὸ ὅποιον ἡ ἄρκτος κατέπνιξε παρευθὺς, δὲν εἶναι ἤττον ἐγνωσμένη εἰς τὸ κοινόν, ὥς ἄλλαι παραδόσεις, αἱ διηγοῦνται ἐν τῷ **Jardin des Plantes**, μετὰ τῶν περιέργων οἷτινες ῥίπτουσιν εἰς τὰς ἄρκτους ἄρτον καὶ καρπούς ἵνα διασκεδάσωσι ἐκ τῶν πανουργιῶν καὶ τῶν παιγνίων τῶν ζώων τούτων. Ἐν τοσούτῳ βλέποντες τὰς ἄρκτους πιπιτούσας ἐπὶ τῆς ῥάχως, ὑποκρινόμενας τὸν ἐρωτόληπτον καὶ πολλαπλασιαζούσας τοὺς μορφαζμοὺς, δὲν θέλομεν πιστεύσει ὅτι εἰσὶν ἐπικίνδυνον ἴσως ἡαίχημαλωτο· κατὰστασίς τωι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ τὰς καθιστᾷ θηριωδεστέρας· διότι πρὸ τινων ἐτῶν ἐφαινετο συνήθως εἰς τὸν ἐξώστην ξενοδοχείου τινος τῶν **Παρισίων** ἄρκτος φαῖα ἀνευ αὐτέως, ἥτις περιεφέρετο ὥς κύων καθ' ὅλον τὸ ξενοδοχεῖον, ἀνεχομένη τὰς θωπείας ἐκάστου καὶ μεγίστην πρᾶξιότητα δεικνύουσα.

A. K.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΥΙΟΙ ΕΒΑΙΤΟΥ

—ο—

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρχουσι τόσα ἱπαγγέλματα, ὥστε καὶ ὁ πενέστερος ἄνθρωπος δύναται νὰ προσπορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ νὰ διατρέφῃ ἐντίμως τὴν οἰκογενειάν του. Ὅταν ἡμεθα νὰ φθάσωμεν τὸ πέρας τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ προωρισμένης ἡμῖν ὁδοῦ. Διὰ τοῦ ἐπομένου διηγήματος ἐπιχειροῦμεν τὴν ἀποδείξιν τῆς ἰδέας μας ταύτης.

Ὁ **Πέτρος** ἦτο πτωχὸς τις σοσιαλιστικὸς ἔχων τὴν μίαν τῶν κνημῶν του **ζυλίνην**· ἦτο δὲ τόσο πτωχός, ὥστε ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον περιεφέρετο ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, αἰτῶν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους **Jura** κειμένων χωρίων.

Ἀλλὰ τὸρα ὁ γέρον **Πέτρος** ἐπαναπάσκει ἐντός εὐρωχωροτάτου σκίμποδος· εἶναι εὐτυχής, καὶ οὐδεὶς γνωρίζει πῶς ἐν τούτῳ συνέβη. Ὁ μὲν λέγει ὅτι ἀνεκάλυψε θησαυρὸν, ὁ δὲ ὅτι ἐτυνηκολόγησε μετὰ τοῦ διαβόλου, καὶ ἄλλοι ἄλλα.

Ἰδοὺ ἡ ἀλήθεια. Ὁ **Πέτρος** εἶχε τρεῖς υἱούς, εἰς τοὺς ὁ ποῖος μὲ ὅλην τὴν πτωχείαν του ἐρρόντιζε νὰ δώσῃ ἡ θικὴν ἀνατροπὴν· διότι τοῖς ἐδίδε καλὰ συμβουλὰς, καὶ καλὰ παραδείγματα, καὶ ἐρρόντιζε νὰ τοὺς πέμπῃ εἰς τὸ σχολεῖον,

Ἡ μέραν τινὰ τοῦ θέρους, καθ' ἣν Ὁ **Πέτρος** διμοίραζε τὸν ἄρτον τοῦ προγεύματος μετὰ τῶν τριῶν τέκνων, εἶπε πρὸς αὐτά.

— Τέκνα μου, σεῖς ἤδη εἴθε ἀρχετὰ μεγάλοι καὶ δύνασθε νὰ κερδίζητε οἱ ἴδιοι τὸν ἄρτον σας. Δέ-

πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαιτῆτε, ὅταν δύνασθε νὰ πράξητε ἀλλέως πως· διότι τοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ κλέπητε τὸν ἄρτον τῶν δυστυχεστέρων ὑμῶν. Σὺ, **Παῦλε**, ἔχεις δικάσισταρα ἔτη καὶ καλοὺς ὀφθαλμούς, ζήτησον ἐργασίαν. Σὺ, **Γαβριήλ**, ἔχεις δέκα καὶ τρία ἔτη, καὶ καλοὺς βραχίονας, ἐνασχόλησον αὐτοὺς εἰς ἔργον. Σὺ, **Γεώργιε**, ἔχεις ἐνδεκα ἔτη, ὠρελήθητι ἐξ αὐτῶν.

Τὰ τρία τότε τέκνα ἀέκραξαν· τί πρέπει λοιπὸν νὰ πράξωμεν; Ὁ **Πέτρος** τοὺς ἀπεκρίθη· Ἦνωρίζω καλίστα, ὅτι μὴτε ἄγρους ἔχομεν νὰ καλλιεργήσωμεν, μὴτε δάση νὰ κόψωμεν, μὴτε ποίμνια νὰ ποιμάνωμεν.

Ἄλλ' ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἀπόλλυνται, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὰ χρησιμοποίησῃ, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως δύναται τις νὰ ὠρελήθῃ διὰ μικρὰς φιλοπονίας. Θέλω σὰς δείξει τοῦτο, καὶ ἐὰν κερδίζητε λίγον ἀργύριον, μὴ ἐξοδεύσητε ἐξ αὐτοῦ ἢ ὅσον ἀπαιτεῖται δ' αὐτὰς ἀπολύτους ἀνάγκας σας, καὶ οἰκονομίτε διὰ τὸ μέλλον.

— Ὅταν πορίζεσθε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, δύνασθε συγχρόνως ν' ἀποταμιεύητε σολδία τινὰ καθ' ἐκάστην. καὶ οὕτως εἰς τὸ τέλος ἕκαστος ὑμῶν θέλει ἔχει ποσότητα ἀρχετὰ καλὴν, ἥτις θέλει δεκαπλασιασθῇ ἐν διατήματι δέκα ἐτῶν.

Τότε ὁ **Πέτρος** ἐξεβῶν εἰς τὴν ὁδὸν μετὰ τῶν τριῶν τέκνων του, ἤρχισε νὰ συλλέγῃ μετ' αὐτῶν ὅλα τὰ ὅσα τὰ ὅποια ἐρρίπτον ὡς ἀνωφελῆ, διὰ νὰ πωλίσῃ τὰ μὲν παχύτερα ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς τερνευτάς, τοὺς κατασκευάζοντας ἐξ αὐτῶν διαφορὰ ἔργα τῆς τέχνης των, τὰ δὲ ἄλλα εἰς τοὺς γεωργούς διὰ νὰ κοπῶσι τὰς γαῖάς των. Συνέλεγον πρὸς ταῦτοις τεμάχια βύλου, ἅτινα ἀγοραζόμενα ὑπὸ τῶν βυλουργῶν, ἀνελύοντο μετ' ἄλλων πρὸς κατασκευὴν νέων. Τὸ θέρος ἔβρουν παχυτάτας δέσμας βοδινόφύλων, ἀνθένων τῆς παραλίας καὶ τῶν τοιούτων, ἃ ἐπώλουν ἀδρῶς εἰς τοὺς φαρμακοποιούς, οἷτινες τοὺς ἐζήτουν καὶ ἄλλα ἐξ αὐτῶν καὶ τοὶς ἐδείκνυν πολλὰ φυτὰ καὶ ῥίζας, ὧν ἔκαμνον χρῆσιν εἰς τὴν τέχνην των. Ἐξ ὅλων τούτων ἐχρηματολόγουν, μὴδὲν ἄλλο καταβαλλόντες ἢ προσοχὴν καὶ μέριμναν.

Ἐπιβάντος τοῦ φθινοπώρου, ἡ ἐργασία δὲν ἐλείπει εἰς τὰ τρία τέκνα. Πάνταχοῦ τυγχάνοντες εὐκαιρίας, συνέλεγον καρπούς ἀγρίους, ἱκανοὺς εἰς κατασκευὴν ὀξοῦ, γλεύκου καὶ ἄλλων τοιούτων.

Ἐντὸς τῶν δαυτῶν, π. χ. συνέλεγον μεγάλην ποσότητα θαλάσσιων, πιελεῶν, στυμυδῶν, ἐλενιῶν, τὰ ὅποια πωλοῦντες εἰτε εἰς τοὺς δαστονόμους, ἥτε εἰς τοὺς ὀπωροπώλας ἐλάμβανον καλὴν τιμὴν.

Ἐπλήθουν σάκκου· ἐξ ἀγρίων καστάνων, ἅτινα ἔριρον εἰς τὸν μύλον, ὅπου ὁ μυλωθρὸς τοὺς ἐγλεύκε· νομίζων ὅτι ἤθελον νὰ φάγωσι τὸ πικρὸν ἐκεῖνο ἄλευρον τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἡ δύνατο νὰ γεύθῃ. Τὰ τεκνὰ ὁμῶς τοῦ **Πέτρου** τὸν ἄρινον εἰς τὴν πλάνην του, καὶ ἐπώλουν τὸ ἐκ καστάνου ἐκεῖνο ἄλευρον εἰς τοὺς βιβλιοδέτας· χαρτοποιούς καὶ ἄλλους ἐργάτας, ὅσοι ἔκαμον χρῆσιν τῆς κόλλας.

Τέλος τῆς ἐργασίας ἐκλιπούσης, εὗρισκον πάντοτε, μετὰ βαγδαίαν βροχὴν, μήκυτας διὰ τοὺς λαμπαρῶς τῆς πόλεως. Τον χειμῶνα κατεγίνοντο κατασκευάζοντες